

עפ"ג 45536/03/16 - עבד אל רוחמן נאסר, נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

02 יוני 2016

עפ"ג 45536-03-16 נאסר נ' מדינת ישראל

בפני הרכב כב' השופטים:

רון שפירא, ס. נשיא [אב"ד]

בטינה טאובר

תמר נאות-פרי

עבד אל רוחמן נאסר,

המערער

נגד

מדינת ישראל

משיבה

פסק דין

השופטת ב' טאובר:

מבוא

1. בפנינו ערעור הנאשם (להלן: "המערער") על גזר דינו של בית משפט השלום בחיפה (כב' השופט ד"ר זאיד פלאח), שניתן ביום 23/02/16 ב-ת.פ. 40853-04-15, במסגרתו, גזר בית משפט קמא על המערער את העונשים הבאים: 12 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו מיום 13/04/15 ועד ליום 28/05/15; 6 חודשי מאסר על תנאי לתקופה של 3 שנים, והתנאי הוא, כי לא יעבור המערער בתקופת התנאי אחת או יותר מהעבירות בהן הורשע; קנס על סך של 10,000 ₪ אשר ישולם ב-5 תשלומים שווים ורצופים על סך של 2,000 ₪ או 3 חודשי מאסר תמורתם; ופיצוי על סך של 10,000 ₪ שיחולק שווה בשווה בין חברות האשראי הקשורות בתיק הנדון.

במאמר מוסגר יצוין, כי בראשית הדרך, הגיש המערער הודעת ערעור מנומקת באמצעות עו"ד שאדי דבאח, אשר ייצג את המערער בזמנו, כאשר בהמשך הדרך, החליף המערער את ייצוגו המשפטי, ושכר את שירותיהם של עו"ד רונן בנדל ועו"ד סארי עבוד, אשר הגישו ביום 17/05/16 הודעת ערעור מתוקנת מטעם המערער.

2. בד בבד עם הגשת הודעת הערעור המקורית, הגיש ב"כ המערער דאז בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר בפועל שנגזר על המערער עד להחלטה סופית בערעור. לאחר קבלת עמדת המשיבה ולאור הסכמתה לבקשת המערער לעיכוב ביצוע עונש המאסר, הורה סגן הנשיא השופט ר' שפירא, בהחלטתו מיום 27/07/16 על עיכוב ביצוע רכיב המאסר שבגזר דינו של בית משפט קמא, עד להחלטה אחרת שתינתן על ידי ההרכב. למען הסר ספק, הובהר למערער, כי ביצועם של יתר חלקי גזר דינו של בית

משפט קמא אינו מעוכב, במובן זה שהמאסר המותנה והקנס שנגזרו על המערער הם ברי תוקף לאלתר.

כתב האישום המתוקן וההליכים בבית משפט קמא

3. כנגד המערער ושני נאשמים נוספים: מר מותנא זידאן (להלן: "**הנאשם 1**") ומר מוחמד נסאר (להלן: "**הנאשם 3**"), הוגש כתב אישום מתוקן, הכולל 8 אישומים, 7 מתוכם התייחסו לעבירות שביצע המערער ביחד עם שני הנאשמים הנוספים והאישום הנוסף התייחס לעבירות שביצע הנאשם 1 לבדו.

האישום הראשון - עניינו באירוע שאירע בחודשים פברואר-מרץ 2015, במסגרתו קשרו המערער ושני הנאשמים הנוספים קשר להשיג פרטי כרטיסי אשראי של אחרים, להעתיקם על גבי כרטיסים מזויפים, להשתמש בהם ולקבל באמצעותם במרמה מוצרים שונים.

לפי עובדות האישום הראשון, נאשם 1 רכש שמות מתחמים באינטרנט והקים בהם אתרים שחזותם החיצונית נחזית להיות כאתר של מפעל הפיס, תוך שהסווה את זהותו. בהמשך שלח נאשם 1 לאלפי אזרחים הודעת טקסט למכשיר הסלולארי שברשותם, ובישר להם במרמה כי זכו ב- 6,000 ₪ במסגרת פעילות מפעל הפיס, וכי עליהם להיכנס לאתר המתחזה ולמסור את פרטיהם האישיים, כולל פרטי כרטיס האשראי שלהם. בדרך זו השיג הנאשם 1 עשרות פרטים של עשרות כרטיסי אשראי, זייפם והעתיקם.

המערער (הנאשם 2 לפי כתב האישום המתוקן) עבד באותה העת בתחנת דלק בעראבה, במהלך עבודתו שם העתיק המערער במספר רב של הזדמנויות פרטי כרטיסי אשראי של לקוחות, באמצעות הזנתם לקוראי כרטיסים. המערער אף החזיק בביתו בתעודת זהות, אותה זייף באמצעות הצמדת תמונתו לתעודה השייכת לאדם אחר. הנאשם 3 לפי עובדות האישום הראשון החזיק ביום 13/04/15 בפרטי שני כרטיסי אשראי, ויחד עם המערער השיג וזייף עשרות כרטיסי אשראי.

האישום השני - מיוחס לנאשם 1 בלבד. עניינו של האישום השני בהפרת הוראה חוקי. במסגרת האישום השני נטען, כי במסגרת תנאי שחרורו, ניתן כנגד הנאשם 1 צו האוסר עליו כל שימוש בטלפון ובמחשב, אולם הנאשם 1 הפר את תנאי הצו כאשר ביצע את המפורט באישום הראשון.

האישום השלישי - מעובדות האישום השלישי עולה, כי המערער ושני הנאשמים הנוספים השיגו פרטי כרטיס אשראי של גב' ל' ז', שעה שזו השתמשה בו בתחנת הדלק. בנוסף, המערער נכנס לחנות תקשורת בסכנין, התחזה באמצעות תעודת הזהות המזויפת שברשותו לאחר, ורכש מכשיר סלולרי בעלות של 2,400 ₪ באמצעות כרטיס האשראי המזויף.

האישום הרביעי - בו נטען, כי המערער ושני הנאשמים הנוספים השיגו את פרטי כרטיס האשראי של גב' מ' ב'. בהמשך לכך, ביצעו המערער ונאשם 3 באמצעות פרטי הכרטיס מספר עסקאות ורכשו מוצרים ב- 6 הזדמנויות, כולן ביום 31/03/15. בסך הכל רכשו המערער ונאשם 3 מוצרים בסך של 13,151 ₪. בנוסף נטען, כי באחת העסקאות, בחנות באג בלב המפרץ, הציג המערער את עצמו בפני המוכר בכזב באמצעות תעודת הזהות המזויפת. כמו כן נטען, כי המערער ושני הנאשמים הנוספים ניסו באותו היום לבצע רכישה בקריון בשווי של 500 ₪ בכרטיס המזויף, אך העסקה לא קיבלה אישור חברת האשראי.

האישום החמישי - במסגרתו נטען, כי המערער ושני הנאשמים הנוספים השיגו במרמה את פרטי כרטיס האשראי של מר ד' א', באמצעותו ביצע הנאשם 3 ביום 21/03/15 ארבע עסקאות לרכישת מוצרים בשווי של 6,862 ₪.

האישום השישי - מעובדות האישום השישי עולה, כי המערער ושני הנאשמים הנוספים השיגו במרמה את פרטי כרטיס האשראי של מר ח' ת', וביום 19/03/15 התקשר נאשם 1 לחנות כלי נגינה בתל אביב, וביקש לרכוש אורגן, תוך שהזדהה בשם "חדר", אך העובדים מסרו לו שאת העסקה ניתן לבצע רק ביום שלמחרת. ביום 20/03/15 שב נאשם 1 והתקשר לאותה חנות, בכדי לרכוש את האורגן, וכאשר ביקש העובד לקבל מראש את פרטי כרטיס האשראי, סירב הנאשם 1, ואז סוכם שהנאשם 1 יגיע בעצמו לחנות. בשעות הצהריים הגיע הנאשם 3 לחנות, הציג עצמו בשם "חדר", ביקש לרכוש את האורגן בסכום של 14,390 ₪, אך לא ניתן אישור לפרטי כרטיס האשראי המזויף.

נאשם 3 יצר קשר עם נאשם 1, וקיבל ממנו את פרטי הכרטיס של מר ח' ת' ואת מספר תעודת הזהות שלו, ולאחר מספר ניסיונות לא מוצלחים, אושר התשלום והנאשם 3 רכש את האורגן בסכום הנ"ל. כן רכש הנאשם 3 תיק לאורגן בסכום של 120 ₪. בנוסף נטען, כי נאשם 3 ביקש מנאשם 1, לבקשת המוכר בחנות, לשלוח לו צילום תעודת הזהות של "חדר" וצילום כרטיס האשראי של מר ח' ת', ונאשם 1 עשה כן באמצעות הודעת "ווטסאפ" למוכר.

האישום השביעי - מעובדות האישום השביעי עולה, כי המערער ושני הנאשמים הנוספים השיגו את פרטי כרטיס האשראי של מר מ' ד', ולאחר שיחת טלפון מקדימה שבוצעה ביום 16/03/15 עם עובדי חנות "חלילית" שבטירה, הגיע לשם נאשם 3 ורכש אורגן יד שנייה, בסכום של 10,000 ₪, אותם שילם בכרטיס המזויף. באותו היום הגיע נאשם 3 לחנות "טיסנים בשלט רחוק" בפתח תקווה, ורכש במרמה, ובכרטיס המזויף, רחפן בסכום של 15,030 ₪. בנוסף, נטען, כי בהמשך אותו יום הגיע נאשם 3 לחנות כלי נגינה בתל אביב, וביקש לרכוש אורגן בסכום של 8,980 ₪, בכרטיס האשראי המזויף, ואולם, משנתבקש על ידי המוכרת למסור את מספר תעודת הזהות שלו או של בעל כרטיס האשראי, הוא סירב והמוכרת ביטלה את העסקה.

האישום השמיני - במסגרתו נטען, כי בהמשך למפורט באישום הראשון, שלחו המערער ושני הנאשמים הנוספים הודעת טקסט למכשיר הסלולארי של גב' ר' ד', וביום 12/03/15 ניסו לבצע רכישה בסך של 200 ₪ בתחנת דלק. בהמשך שלחו המערער ושני הנאשמים הנוספים הודעת טקסט למכשיר הסלולארי של מר ע' ר', וביום 21/02/15 ניסה נאשם 1 לבצע מספר משיכות מזומנים בסכומים שונים בכספומט בסכנין ובחיפה, אך לא ניתן

אישור לעסקאות. עוד נטען, כי ביום 13/02/15 קיבלה גב' א' ב' הודעת טקסט בדבר זכייתה בפיס, הזינה את פרטי כרטיס האשראי, וביום 20/02/15 משך נאשם 1 מזומן בסך של 500 ₪ בכרטיס המזויף, וניסה למשוך סכום נוסף של 3,000 ₪ בכספומט בעראבה. בנוסף, ניסה נאשם 1 לבצע משיכת מזומנים בסך של 500 ₪ בכספומט בכרמיאל.

עוד נטען באישום השמיני, כי ביום 19/02/15 קיבל מר א' ח' הודעת טקסט, במסגרתו הושג מספר כרטיס האשראי שלו, ונאשם 1 ניסה למשוך באמצעותו מזומנים על סך של 2,000 ₪ מכספומט בעראבה, אך לא ניתן אישור למשיכה. עוד נטען, כי ביום 26/02/15 קיבל מר מ' נ' הודעת טקסט כאמור, וביום 27/02/15 ניסו המערער ושני הנאשמים הנוספים לבצע מספר משיכות מזומנים, בסכום כולל של 1,100 ₪, אך חברת האשראי לא נתנה אישור לכך. בנוסף, נטען, כי המערער ושני הנאשמים הנוספים שלחו הודעת טקסט למר נ' א' ע', קיבלו את פרטי כרטיס האשראי שלו, והנאשם 1 ביצע עסקה באתר האינטרנט בסך של כ- 10 דולר אמריקאי. כמו כן, ביום 01/03/15 ניסה הנאשם 1 לבצע שתי משיכות מזומנים בכספומט בחיפה, אך לא ניתן אישור לכך. זאת ועוד, המערער ביחד עם שני הנאשמים הנוספים, השיגו במרמה את פרטי כרטיס האשראי של גב' מ' כ', לאחר שזו השתמשה בו בתחנת הדלק, וביום 04/04/15 ביצעו המערער ושני הנאשמים הנוספים עסקה בסך 100 ₪ בשווארמה האחים בחיפה, וכן עסקה בסך 123 ₪ בגרעיני עפולה בקרית חיים.

4. ביום 23/07/15 הורשעו המערער ושני הנאשמים הנוספים, על פי הודאתם בעובדות כתב האישום המתוקן, בשורת העבירות שיוחסו להם. על פי האמור בהכרעת הדין, המערער הורשע בעבירות שלהלן:

קשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיף 499 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**");

זיוף בכוונה לקבל דבר בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 418 סיפא לחוק העונשין;

זיוף בכוונה לקבל באמצעותו דבר, לפי סעיף 418 אמצע לחוק העונשין;

החזקת ציוד לזיוף כרטיס חיוב, לפי סעיף 18 לחוק כרטיסי חיוב, התשמ"ו-1986 (להלן: "**חוק כרטיסי חיוב**") + סעיף 29 לחוק העונשין;

קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 415 סיפא + סעיף 29 לחוק העונשין; התחזות כאדם אחר, לפי סעיף 441 לחוק העונשין;

הונאה בכרטיס חיוב בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 17 סיפא לחוק כרטיסי חיוב + סעיף 29 לחוק העונשין;

ניסיון לקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 415 סיפא + סעיף 29 + סעיף 25 לחוק העונשין.

5. בעקבות הרשעתם, ולאור בקשת ב"כ המערער ושני הנאשמים הנוספים, הורה בית משפט קמא על הכנת תסקירים בעניינם של המערער ושני הנאשמים הנוספים.

6. במסגרת התסקירים שהוגשו, התייחס שירות המבחן לנסיבותיהם האישיות של המערער ושני הנאשמים הנוספים, להיסטוריה העבריינית שלהם וליחסם של המערער ושני הנאשמים הנוספים לאישומים נשוא כתב האישום המתוקן שהתנהל בעניינם.

בנוגע לנאשם 1, התייחסה קצינת המבחן לפנייתו של נאשם 1 לטיפול פסיכולוגי ופסיכיאטרי עוד בתחילת שנות ה-20 לחייו; להיותו של נאשם 1 בן למשפחה נורמטיבית, לביצוע העבירות על ידי הנאשם 1 על רקע הצורך להרשים אחרים ולהוות מוקד מרכזי ופעיל, להתעתו של נאשם 1 מעצם ניהול ההליך המשפטי נגדו, לרצונו לחזור לחיים נורמטיביים, ולרצונו של הנאשם 1 לשוב למעגל הלימודים והעבודה. בנוסף, התייחסה קצינת המבחן לאבחנת הנאשם 1 בשנת 2012 כמי שסובל מהפרעת הסתגלות עם קווים דיכאוניים, ולצורך בשילובו בטיפול מקיף של בריאות הנפש. במכלול נסיבותיו של הנאשם 1, המליצה קצינת המבחן בסוף התסקיר להסתפק בתקופת מעצרו של נאשם 1, ולהעמידו בצו מבחן למשך שנה וחצי.

ביחס למערער, התייחסה קצינת המבחן להיותו של המערער נשוי ואב לילד בן שנתיים, למעצר הבית בו שהה המערער במהלך ניהול ההליך, לפטירת סבו ולמשבר ביחסיו עם אביו, לפיקוח המעצר בו נמצא המערער ולשילובו של המערער בהליך טיפולי במסגרת קבוצה טיפולית של עצורי בית. בנוסף, ציינה קצינת המבחן, כי המערער לוקח אחריות מלאה על מעשיו, וכי אין אצלו דפוסים עברייניים מושרשים. כמו כן, ציינה קצינת המבחן, כי הסתבכותו של המערער בתיק נשוא הערעור קשורה לקושי בהצבת גבולות, ולהיגררותו של המערער לסיטואציות שליליות וחיפוש שייכות חברתית. במכלול הנסיבות, המליצה קצינת המבחן כי ניתן להסתפק במאסר בעבודות שירות, לצד מאסר מותנה וקנס, וכן להעמיד את המערער בצו מבחן למשך שנה וחצי.

אשר לנאשם 3, התייחסה קצינת המבחן למעצר הבית בו שהה, למצבו הרפואי, ולהיותו במעקב כירורג עקב דפורמציה של בית החזה מילדות. כמו כן ציינה קצינת המבחן, כי הנאשם 3 נמצא במעקב רופא ריאות עקב אסטמה קשה. עוד התייחסה קצינת המבחן לכך, כי לנאשם 3 משפחה חמה ותומכת, כי הוא נטול עבר פלילי, וכי הוא לוקח אחריות על מעשיו. קצינת המבחן הוסיפה בעניינו של נאשם 3, שאין אצלו דפוסים עברייניים מושרשים, וכי גורמי הסיכון גוברים על גורמי הסיכון להישנות התנהגות דומה בעתיד, וזאת במידה וימצא בהליך טיפולי מתאים. לפיכך, המליצה קצינת המבחן בתסקירה, להסתפק בעניינו של הנאשם 3 במאסר שירות בעבודות שירות, לצד מאסר מותנה וקנס, וכן להעמידו בצו מבחן למשך שנה וחצי.

גזר דינו של בית משפט קמא

7. ביום 23/02/16 גזר בית משפט קמא את דינם של המערער ושל שני הנאשמים הנוספים.

בית משפט קמא עמד בגזר דינו על הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה ממעשי העבירות שפורטו במסגרת כתב האישום המתוקן, בציינו, כי המערער ביחד עם הנאשם 1 והנאשם 3 ביצעו עבירות מרמה מתוכננות ומתוחכמות, כאשר במעשיהם פגעו המערער ושני הנאשמים הנוספים בערך של קיום יחסי מסחר תקינים, עמוד 5

בחופשיות ובאמינות המסחר, באימון הציבור במסחר התקין ובבתי העסק וכן בצורך בהגנה ובשמירה על רכוש הציבור. במכלול הנסיבות, ציין בית משפט קמא, כי מידת הפגיעה בערכים החברתיים שנפגעו, הינה חמורה.

בית משפט קמא ציין בגזר דינו, כי מסכת האירועים המתוארת בכתב האישום המתוקן, מהווה מעשים רבים, המסתכמים לכדי אירוע אחד, בגינו מצא בית משפט קמא לקבוע מתחם עונש הולם אחד עבור כלל האישומים.

בקביעת מתחם העונש ההולם עבור המעשים המתוארים בכתב האישום המתוקן, הביא בית משפט קמא בחשבון את התכנון שקדם לביצוע העבירות, בצינו, כי נאשם 1 רכש מתחמי אינטרנט שנחזו להיות מתחמי מפעל הפיס, ונקט בפעולות בכדי לשכנע אחרים בדרכי מרמה למסור לו את פרטי כרטיסי האשראי שלהם. ואילו, המערער, ניצל את לקוחות תחנת הדלק בה עבד, והשייכת לאביו, והעתיק את פרטי כרטיסי האשראי שלהם. בית משפט קמא ציין בהקשר זה, כי מבחינה תכנונית מצבו של נאשם 3 קל יותר מהשניים האחרים, מאחר ולא היה שותף לתכנון ולתחכום שלהם, שכתוצאה ממנה קיבלו המערער ונאשם 1 לידיהם פרטי כרטיסי אשראי של אחרים. בית משפט קמא ציין, כי מעשיו של הנאשם 1 בביצוע העבירות היוו את החלק העיקרי, וחלקו של המערער הוא גדול יותר מחלקו של הנאשם 3 שלא היה שותף בחלק הראשון של מסכת האירועים.

בנוסף, הביא בית משפט בחשבון בקביעת מתחם העונש ההולם, את הנזק שנגרם לאנשים ולבתי העסק כתוצאה מביצוע העבירות, וכן את הנזק שהיה צפוי להיגרם אם המערער ושני הנאשמים הנוספים היו ממשיכים במעלליהם; את הסיבות שהביאו את המערער ושני הנאשמים הנוספים לבצע את העבירות, שהן סיבות כלכליות בעיקרן, וגם את הסיבות שפורטו על ידי שירות המבחן בתסקירים שהוגשו.

בנוסף הובאו בחשבון על ידי בית משפט קמא, העובדה, כי המערער ושני הנאשמים הנוספים הבינו את פשר מעשיהם; את שליטתם של המערער ושני הנאשמים הנוספים במעשים שבוצעו על ידם; את ניצול הנאשם 1 והמערער את נפגעי העבירות, ואת העובדה שאנשים מסרו למערער את כרטיסי האשראי שלהם בכדי לשלם עבור דלק שרכשו, והוא העתיק את פרטי הכרטיסים בכדי לבצע את זממו.

לאור כל האמור, הגיע בית משפט קמא למסקנה, כי יש לקבוע מתחמי ענישה שונים, לנאשם 1 ולמערער לעומת הנאשם 3, וזאת, כמפורט להלן:

מתחם העונש ההולם את מעשי הנאשם 1 והמערער בגין מעשיהם המפורטים בכתב האישום המתוקן, נע בין 12 חודשי מאסר בפועל ועד 36 חודשים, עבור כל אחד מהם, ואילו מתחם העונש ההולם את מעשי הנאשם 3 בגין מעשיו נשוא כתב האישום המתוקן נע בין 6 חודשי מאסר ועד 36 חודשי מאסר בפועל.

בקביעת עונשם של המערער ושני הנאשמים הנוספים בגדרי המתחם, לקח בית משפט קמא בחשבון את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, ובין היתר, התחשב בית משפט קמא בפגיעת העונש במערער ובשני

הנאשמים הנוספים, בגילם של המערער, נאשם 1 ונאשם 3 שהם, ילידי 1987, 1989 ו-1990 בהתאמה. עוד הביא בית משפט קמא בחשבון את הפגיעה של העונש במשפחות המערער ושני הנאשמים הנוספים, לרבות הפגיעה התדמיתית במשפחות לאור המעשים נשוא כתב האישום המתוקן.

בנוסף, הביא בית משפט קמא, לזכות המערער ושני הנאשמים הנוספים, את העובדה, כי זו היא הסתבכותם הראשונה בעבירות פליליות; העובדה, כי המערער ושני הנאשמים הנוספים נטלו אחריות על מעשיהם, בכך שהם הודו בהזדמנות הראשונה, חסכו זמן שיפוטי יקר וחסכו עדותם של עשרות עדים; את התנהגותם החיובית של המערער ושני הנאשמים הנוספים ואת עובדת היותם אנשים חיוביים בחברתם; את מצבם הרפואי של המערער ושני הנאשמים הנוספים ואת מצבו הפיזי והנפשי של הנאשם 1 כפי שעלה מתסקיר שירות המבחן וחוות הדעת הפסיכיאטרית שהוגשו בעניינו, לרבות בשל נסיבות חייו הקשות של נאשם 1, אשר איבד את אביו עת המתין לו לצורך שחרורו בתנאים מחוץ להיכל המשפט בחיפה, ואת רגשי האשם שחש נאשם 1 כלפי נסיבות מות האב.

מעבר לאמור, הביא בית משפט קמא בחשבון בעת קביעת העונש המתאים למערער ולשני הנאשמים הנוספים בגדרי המתחם, את הזמן שחלף מאז ביצוע העבירות ועד היום, וכן את עברם הנקי של המערער ושני הנאשמים הנוספים. בנוסף, הביא בית משפט קמא בחשבון, את המלצות שירות המבחן בעניינם של המערער ושני הנאשמים הנוספים, בנוגע לצורך בשיקומם ואת התקופות בהם היו המערער ושני הנאשמים הנוספים עצורים ולאחר מכן את התקופה בה הם היו משוחררים בתנאים מגבילים (איזוק אלקטרוני) ואת העובדה, כי הנאשם 1 עצור בגין תיק אחר מאז יום 13/04/15 ועד למועד כתיבת גזר הדין, דהיינו, נתון משך למעלה מ-10 חודשים, בתנאים של עצור, ונטול זכויות של אסיר.

בנסיבות העניין ולאור סיכויי שיקומם של המערער ושני הנאשמים הנוספים כפי שעלו הדברים בתסקירי שירות המבחן שהוגשו בעניינם, הגיע בית משפט קמא למסקנה, כי ניתן להסתפק ברף התחתון של מתחמי הענישה שנקבעו על ידו.

נוכח כל האמור, החליט בית משפט קמא לגזור על המערער את העונשים שפורטו בתחילת פסק הדין (סעיף 1 לעיל).

על הנאשם 1 גזר בית משפט קמא 12 חודשי מאסר בגין הרשעתו בעבירות נשוא כתב האישום המתוקן ועוד 12 חודשי מאסר בגין התיק הנוסף שביקש נאשם 1 לצרף, באופן בו 6 חודשים מתוך ה-12 חודשי מאסר ירוצו בחופף ו-6 החודשים הנותרים ירוצו במצטבר לעונש נשוא כתב האישום המתוקן, כך שבסך הכל ירצה נאשם 1, 18 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו מיום 06/01/15 ועד ליום 19/01/15, וכן מיום 13/04/15 ועד למועד מתן גזר הדין; 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו, והתנאי הוא, כי לא יעבור הנאשם 1 בתקופת התנאי אחת או יותר מהעבירות בהן הורשע; קנס על סך של 20,000 ₪ או 5 חודשי מאסר תמורתם; פיצוי על סך של 1,000 ₪ שישלום לגב' א' ב' (עדת תביעה מס' 51); פיצוי בסך של 10,000 ₪ שיחולק שווה בשווה בין חברות האשראי הקשורות בתיק נשוא הערעור, בהתאם לרשימה שתוגש לבית המשפט על ידי המאשימה.

על נאשם 3, גזר בית משפט קמא עונש מאסר בפועל למשך 6 חודשים, לגביו נקבע בהחלטה מיום 07/04/16, כי נאשם 3 ירצה את תקופת המאסר בעבודות שירות; 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו, והתנאי הוא, כי נאשם 3 לא יעבור בתקופת התנאי, אחת או יותר מהעבירות בהן הורשע; 18 חודשים תחת פיקוח של שירות המבחן; קנס על סך של 10,000 ₪ או חודשיים תמורתו; פיצוי על סך של 10,000 ₪ שיחולק שווה בשווה בין חברות האשראי הקשורות בתיק נשוא הערעור, בהתאם לרשימה שתוגש על ידי המשיבה.

תמצית טענות הצדדים

8. המערער מיאן להשלים עם חומרת גזר דינו של בית משפט קמא ומכאן הערעור שבפנינו. במסגרת הערעור מבקש ב"כ המערער להורות על שליחת המערער לממונה על עבודות שירות לצורך בחינת ביצוע מאסר בין 3-6 חודשים בדרך של עבודות שירות. לחילופין מבקש ב"כ המערער להורות על השבת הדיון לבית משפט קמא.

ב"כ המערער טען בהודעת הערעור ובדיון שהתקיים בפנינו ביום 19/05/16, כי שגה בית משפט קמא כאשר התעלם בגזר דינו מחוק פיקוח אלקטרוני על עצור ועל אסיר משוחרר על תנאי (תיקוני חקיקה), התשע"ה-2014 (להלן: "**חוק פיקוח אלקטרוני**"), וזאת שעה שחרף העובדה שהמערער שהה במעצר תחת פיקוח אלקטרוני, לא מצא בית משפט קמא לנכות תקופה זו אשר נמשכה למעלה משנה מתקופת המאסר שנגזרה על המערער בסופו של יום.

עוד טען ב"כ המערער, כי שגה בית משפט קמא כאשר התעלם מתסקיר שירות המבחן, אשר עמד על נסיבותיו האישיות של המערער, לרבות לעניין מות סבו של המערער, היעדר דפוסים עברייניים אצל המערער, היעדר עבר פלילי, ההרתעה אשר נוצרה אצל המערער בעקבות ניהול ההליך המשפטי וכיוצ"ב, וכאשר לא מצא לנכון לבדוק אפשרות ביצוע עונש המאסר בעבודות שירות.

הוסיף ב"כ המערער וטען, כי שגה בית משפט קמא, כאשר השית על המערער, חרף חלקו הדל ומכוח קונסטרקציה בלבד, עונש כפול משל השותפים האחרים, מבלי ליתן דעתו באשר לעיקרון אחידות הענישה ותוך שייחס למערער חלק משמעותי יותר בביצוע העבירות.

בנוסף טען ב"כ המערער, כי שגה בית משפט קמא עת קבע מתחמי ענישה שונים למערער ולנאשם 3 תוך שייחס למערער תחכום ותכנון מוקדם שעה שתקופת ביצוע העבירות לא עלתה על חודש וחצי.

9. ב"כ המשיבה סבורה מצדה, כי דין הערעור להידחות, ובעניין זה סומכת היא את טיעוניה על נימוקי גזר דינו של בית משפט קמא.

לטענת ב"כ המשיבה כתב האישום המתוקן שהוגש בין היתר בעניינו של המערער מפרט מסכת ארוכה

של פרשיית מרמה, בה היו שותפים המערער ושני הנאשמים הנוספים. נטען, כי בניגוד לטענת המערער ביחס למדיניות הענישה, בסופו של דבר עולה, כי המערער ונאשם 1 קיבלו את אותו עונש בגין העבירות נשוא כתב האישום המתוקן והסיבה, כי עונשו הסופי של נאשם 1 חמור יותר מעונשו של המערער היא העובדה, כי נאשם 1 ביקש לצרף תיק נוסף שהיה קיים נגדו ובגינו הוסיף בית משפט קמא לעונשו של נאשם 1, 6 חודשי מאסר בפועל במצטבר לעונש שנגזר בגין העבירות נשוא כתב האישום המתוקן מושא הערעור דנן.

עוד טענה ב"כ המשיבה, כי למעשה בית משפט קמא הקל עם המערער ושני הנאשמים הנוספים עת העמיד את עונשם על הרף הנמוך של מתחם הענישה, משיקולי שיקום.

נוכח האמור, סבורה ב"כ המשיבה, כי לא נפלה כל טעות בשיקוליו של בית משפט קמא בגזר דינו וכי העונש שנגזר על המערער ועל שני הנאשמים הנוספים הולם את חומרת העבירות שהורשעו בהן, כך שאין מקום להתערב בגזר דינו של בית משפט קמא.

דין והכרעה

10. הלכה מושרשת בשיטת משפטנו היא, כי ערכאת הערעור לא תתערב בחומרת העונש שנקבע על ידי הערכאה הדיונית, אלא במקרים חריגים בהם העונש שנגזר חורג באופן קיצוני מרמת הענישה הנוהגת או הראויה במקרים דומים. ראה: ע"פ 676/12 **מדינת ישראל נ' יובל קיטה** (31/01/13); ע"פ 2715/15 **פלוני נ' מדינת ישראל** (20/09/15). במקרה הנדון, לאחר שעיינתי בגזר דינו של בית משפט קמא ולאחר שבחנתי את טענות הצדדים ואת מדיניות הענישה הנוהגת, הגעתי למסקנה, כי לא נפל בגזר דינו של בית משפט קמא פגם היורד לשורשו של עניין, באופן שמצדיק התערבות של ערכאת הערעור. העונש שהוטל על המערער, הינו עונש ראוי ואף נוטה לקולא, בהתחשב במכלול הנסיבות. להלן אנמק.

11. ענייננו, במקרה חמור ביותר, במסגרתו חטאו המערער ושני הנאשמים הנוספים בביצוען של עבירות רבות וביניהן עבירות מרמה, זיוף ושימוש בכרטיסי חיוב תוך קשירת קשר ביניהם לביצוע העבירות נשוא כתב האישום המתוקן שבעובדותיו הודו. ממקרא גזר דינו של בית משפט קמא, עולה, כי המערער ביחד עם נאשם 1 ונאשם 3 נטלו ו/או ניסו ליטול במרמה כספים מחשבונותיהם של אנשים תמימים תוך שימוש במעשי מרמה וזיוף של כרטיסי חיוב. חומרת המעשים שיוחסו למערער מחייבים על דרך הכלל העדפה של האינטרס הציבורי וכפועל יוצא מכך, ענישה מוחשית ומרתיעה.

12. המערער חולק בערעורו על חומרת גזר דינו של בית משפט קמא, ובכלל זה, על החלטת בית משפט קמא שלא לנכות מתקופת המאסר שנגזרה עליו את התקופה בה שהה המערער במעצר תחת פיקוח אלקטרוני אשר נמשך למעלה משנה, כאשר לטענתו, היה על בית משפט קמא לנכות את תקופת

מעצרו של המערער תחת פיקוח אלקטרוני מתקופת המאסר שנגזרה עליו. אין בידי לקבל טענה זו.

13. סוגיית ניכוי ימי המעצר בפיקוח אלקטרוני מתקופת המאסר, נידונה לאחרונה בפני בית המשפט העליון במסגרת ע"פ 7768/15 פלוני נ' מדינת ישראל (20/04/16), והוכרעה על דרך השלילה, דהיינו, נקבע, כי בהעדר נסיבות חריגות, והגם שבעקבות חקיקת חוק פיקוח אלקטרוני, הועלה מעמדו הנורמטיבי של המעצר תחת פיקוח אלקטרוני למעמד של מאסר, בפועל הכלל הוא, כי אין מקום לנכות את תקופת המעצר תחת פיקוח אלקטרוני מתקופת המאסר, ובלשונו של בית המשפט העליון:

"ודוק, תכליתה של העלאת מעמדו הנורמטיבי של המעצר בפיקוח אלקטרוני היא לצמצם את הפגיעה בחירותו של הנאשם ולהפכה למידתית יותר ביחס לפגיעה הנגרמת ממעצר מאחורי סורג ובריא. מדובר בביטוי לרצונו של המחוקק להפחית את השימוש באמצעי הפוגעני של מעצר על מי שאשמתו טרם הוכחה. סבורני, כי המאפיינים המתוארים לעיל של המעצר בפיקוח אלקטרוני מוליכים לכלל מסקנה ברורה כי הרציונל העומד ביסוד ניכוי ימי מעצר מאחורי סורג ובריא אינו מתקיים במקרה של מעצר בפיקוח אלקטרוני. הימצאותו של נאשם בתנאי מעצר בפיקוח אלקטרוני אינה שקולה לשלילת החירות המלווה את המעצר מאחורי סורג ובריא, ואי-ניכוי תקופת המעצר בפיקוח אלקטרוני מתקופת המאסר אינו יוצר כפל ענישה.

לפיכך, עמדתי היא כי בדומה למעצר בית, אין לנכות את ימי המעצר בפיקוח אלקטרוני מתקופת המאסר. ההתחשבות במשך התקופה שבה הנאשם שהה בפיקוח אלקטרוני צריכה להיעשות כשיקול לקולה בבואו של בית המשפט לגזור את עונשו של נאשם. התחשבות זו תיעשה בהתאם לנסיבותיו של כל מקרה, על תנאי המעצר והפיקוח האלקטרוני שבו. בין היתר, יהיה על הערכאה הדיונית לתת דעתה לאורך תקופת המעצר בפיקוח אלקטרוני; להיקף ההגבלה על חירותו של הנאשם במסגרת תנאי המעצר; ולריחוקו של מקום המעצר בפיקוח אלקטרוני מביתו, ממשפחתו וממרכז חייו של הנאשם."

לאור האמור ושעה שבית משפט קמא, הביא בגזר דינו בחשבון כשיקול לקולא את ימי המעצר בהם היה המערער נתון במעצר בפיקוח אלקטרוני, סבורני, כי לא נפלה כל שגגה מלפני בית משפט קמא, ולא היה מקום לנכות את ימי המעצר בפיקוח אלקטרוני מתקופת מאסרו של המערער.

14. ב"כ המערער טען עוד, כי בקביעת עונשו של המערער, התעלם בית משפט קמא מהמלצת שירות המבחן, ובכלל זה מנסיבותיו האישיות של המערער כפי שפורטו בתסקיר שהוגש בעניינו.

בניגוד לטענות ב"כ המערער, סבוי כי העובדה שבית משפט קמא החליט שלא לאמץ את המלצות שירות המבחן אין בה לכשעצמה כדי להצביע על קיומה של טעות בגזר הדין המצדיקה התערבות מצד ערכאת הערעור.

הלכה היא, כי בית המשפט שדן בעניינו של נאשם, הוא המופקד על שקילת מכלול השיקולים והמלצת שירות המבחן בהקשר זה, כשמה כן היא, נותרת בגדר המלצה, והיא חלק מאותם שיקולים שעל בית המשפט להביא בחשבון במלאכת גזירת העונש המתאים. ראה: ע"פ 344/81 **מדינת ישראל נ' סגל**, פ"ד לה (4) 313; ע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני ואח'**, פ"ד נד (3) 685, עמ' 690-691.

בעניינו, עולה, כי לאחר שבית משפט קמא שקל את כלל השיקולים בעניינו של המערער, לרבות את המלצת שירות המבחן, נסיבותיו האישיות של המערער ובכלל זה היותו של המערער נשוי ואב לילד בין שנתיים, העובדה, כי המערער הינו נעדר עבר פלילי, גילו של המערער, הודאתו בשלב מוקדם של ההליך והירתמותו של המערער להליך השיקומי, עדין, נוכח חומרת העבירות שיוחסו למערער ושבהן הודה המערער, הגיע בית משפט קמא לתוצאה אליה הגיע. לא מצאתי, כי נפלה טעות ביישום הדין בכל הנוגע לתוצא אליה הגיע בית משפט קמא בגזר דינו ובאופן שמצדיק התערבות של ערכאת הערעור.

15. בנוסף, סבורני, כי אין גם בהחלטה שלא להפנות את המערער לממונה על עבודות שירות לחינת אפשרות ריצוי עונשו של המערער בעבודות שירות, כדי להוות טעות בגזר הדין. כאמור, אין צורך להכביר מילים בדבר חומרת העבירות בהן הורשע המערער, שעה שאלה אף בוצעו תוך תכנון מוקדם ותחכום וכן תוך ניצול מקום עבודתו של המערער לצורך ביצוען.

על חומרתן של העבירות בהן הורשע המערער ועל הצורך בגזירת עונשי מאסר בפועל, מבלי להסתפק בגזירת עונשים לריצוי בעבודות שירות, עמד בית המשפט העליון ב-רע"פ 5658/15 **אלכסנדר סמירנוב נ' מדינת ישראל** (24/08/15), בציינו כדלקמן:

"...העבירות אותן ביצע המבקש חמורות ביותר, וניכרת בהן מידת תחכום רבה, לצד זילות ברכוש הזולת, וחוסר מורא מהחוק. על רקע הדברים האלו, וחרף סיכויי השיקום הנטענים, דומה כי בדין קבעו הערכאות הקודמות כי אין מקום להמיר את מאסרו של המבקש לריצוי בדרך של עבודות שירות."

16. זאת ועוד, לא מצאתי אף מקום לקבל את טענת המערער ביחס לפער העונשים בינו לבין נאשם 1 ונאשם 3.

בית משפט קמא עמד בגזר דינו על חומרת ביצוע העבירות שבוצעו על ידי המערער, נאשם 1 ונאשם 3, תוך

אבחון חלקיהם של כל אחד מהם בביצוע העבירות. בעניין זה, קבע בית משפט קמא, על סמך בחינת עובדות כתב האישום המתוקן בו הודו המערער ושני הנאשמים הנוספים, כי חלקם של המערער ונאשם 1 הינו גדול מחלקו של נאשם 3. על סמך קביעה זו ועל יסוד נסיבותיהם האינדיבידואליות של כל אחד מהנאשמים, גזר בית משפט קמא את עונשם של המערער ושני הנאשמים הנוספים.

לאחר שבחנתי את כתב האישום המתוקן, ומנימוקי גזר דינו של בית משפט קמא, סבורני, כי אין מקום לקבל את טענות המערער ביחס לקביעת חלקו של המערער בביצוע העבירות לעומת חלקם של נאשם 1 ונאשם 3, זאת, בפרט, משלא ניתן כעת, דהיינו, בשלב הערעור, לטעון טענות הסותרות את עובדות כתב האישום המתוקן, בהן הודה המערער בפני הערכאה הדיונית, ובשים לב לעובדות כתב האישום המתוקן בהן הורשעו שני הנאשמים הנוספים.

יתר על כן, מגזר דינו של בית משפט קמא עולה, כי חרף חלקו המשמעותי של המערער בביצוע העבירות, החליט בית משפט קמא למקם את העונש המתאים לנאשם בגדרי המתחם ברף התחתון של המתחם, וזאת מתוך התחשבות בנסיבותיו האישיות של המערער, וכך גם עשה בית משפט קמא עת גזר עונשם של נאשם 1 ונאשם 3.

17. נוכח האמור, ובשים לב להלכה לפיה, הליך הענישה הינו לעולם אינדיבידואלי ותלוי נסיבות, לא מצאתי ממש בטענתו של המערער, לפיה בקביעת עונשו של המערער הפר בית משפט קמא את מדיניות הענישה הנוהגת במקרים מן הסוג הנדון. לראייה, הרי שעיון בגזר דינו של בית משפט קמא מלמד, כי בניגוד לטענת ב"כ המערער, משהגיע בית משפט קמא למסקנה, כי חלקם של המערער ושני נאשם 1 בביצוע העבירות נשוא כתב האישום המתוקן הינו דומה, גזר בית משפט קמא על שניהם את אותו עונש מאסר בגין ביצוע העבירות, באופן שמשקף את חומרת העבירות, ותוך התחשבות בנסיבותיהם האישיות השונות.

אעיר, כי מעבר לעונש שנגזר על המערער ונאשם 1 בגין העבירות נשוא הערעור, גזר בית משפט קמא על נאשם 1 עונש נוסף בגין תיק אחר שנאשם 1 ביקש לצרף, כך שבסופו של יום על המערער נגזר עונש של 12 חודשי מאסר בפועל בגין העבירות נשוא כתב האישום המתוקן מושא הערעור וכך גם נגזר על נאשם אחד, אלא שלגבי נאשם 1 הוסיף בית משפט קמא 12 חודשי מאסר בגין תיק נוסף שצורף, באופן בו מחצית מהעונש נשוא התיק הנוסף ירוצו בחוף ויתרת העונש ירוצה במצטבר, כך שבך הכל ירצה נאשם 1 18 חודשי מאסר בפועל. בנסיבות אלה, לא ברור, מכוח מה טוען ב"כ המערער, כי העונש שנגזר על המערער הינו כפול מהעונש שנגזר על נאשם 1.

18. לאור כל האמור, סבורני, כי העונש שנגזר על המערער, בשים לב לתכנון המקדים ולתחכום שבביצוע העבירות, אינו סוטה ממדיניות הענישה הנוהגת במקרים מן הסוג הנדון, ואינו טעון התערבות, בפרט, שעה שמגזר דינו של בית משפט קמא עולה, כי בניגוד לטענות ב"כ המערער, בית משפט קמא גזר את עונשו של המערער בעודו ער לנסיבותיו האישיות של המערער ובכלל זה, לעובדה, כי המערער הינו

אדם נשוי ואב לילד בן שנתיים, לעובדה, כי המערער הינו נטול עבר פלילי וזו היא הסתבכותו הראשונה עם החוק תוך שהוא מודע להמלצת שירות המבחן להסתפק בעונש מאסר שירוצה בעבודות שירות.

19. טרם סיום יש להתייחס לטענה נוספת שהועלתה מטעם בא כוחו של המערער אשר עניינה שהותו של המערער במעצר בלתי חוקי נטען בתקופה מסוימת. יובהר כי הצדדים זומנו להיום בבוקר לצורך השמעת פסק הדין, אך בפתח הדיון ביקש הסניגור להוסיף את הטענה כאמור, על יסוד החלטה שניתנה לאחר מועד הדיון הקודם. ניתנה הרשות להוסיף את הטענה, ובהתאם נדחה מועד שימוע פסק הדין על מנת שנוכל לבחון הטענה.

ביתר פירוט - הטענה מבוססת על החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה בעמ"ת 31476-05-16 **מדינת ישראל נ' טחימר** מיום 22.5.2016 (להלן: "**עניין טחימר**"). ההחלטה בעניין טחימר עוסקת בסעיף 61(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996 (להלן: "חוק המעצרים"), אשר קובע כי מי שהיה נתון במעצר 9 חודשים או במעצר בפיקוח אלקטרוני למשך 18 חודשים, ומשפטו טרם הסתיים בהכרעת דין - ישוחרר מן המעצר (בערובה או ללא ערובה). שם המדובר היה בנאשם שנעצר במאי 2015, היה במעצר "בפועל" במשך 8 חודשים ולאחר מכן במעצר בפיקוח אלקטרוני במשך 3.5 חודשים. בית המשפט קבע בהחלטה בעניין טחימר כי לצורך יישום סעיף 61(א) האמור, יש לקחת בחשבון גם את תקופת השהייה במעצר בפיקוח אלקטרוני, כאשר החישוב יהא שכל חודשיים של מעצר בפיקוח אלקטרוני שקולים לחודש אחד של מעצר בפועל, כלומר - שהחישוב הינו על בסיס יחס של 1:2. חישוב שכזה, לגבי הנאשם טחימר, הביא למסקנה שהוא שוהה **במצטבר** במעצר במשך יותר מ-9 חודשים ונקבע כי יש לשחררו. יוער כי בקשת רשות ערעור פלילי לגבי ההחלטה בעניין טחימר עתידה להתברר בשבוע הבא בבית המשפט העליון (בש"פ 4206/16 **מדינת ישראל נ' טחימר**).

ונחזור לענייננו. טוען הסניגור כי יישום ההחלטה בעניין טחימר מביאה למסקנה כי המערער כאן היה במעצר בלתי חוקי במשך שלושה חודשים (עמ' 2 לפרוטוקול שורה 25), וכי יש לשקול אף נתון זה בעת בחינת סבירות העונש שהוטל עליו.

המערער נעצר לראשונה ב-13.4.15, כתב האישום הוגש ביום 26.4.15 וביום 28.5.15 הוא שוחרר למעצר בית עם איזוק אלקטרוני ונזכר כי הדבר התרחש עוד טרם כניסתו לתוקף של חוק הפיקוח האלקטרוני (מיום 16.6.15). ההרשעה היתה ביום 23.7.15 וגזר הדין ביום 23.2.16. על כן, טוען הסניגור כי הואיל ותחילתה של השהייה עם האיזוק האלקטרוני היתה ב-28.5.15 והואיל וגזר הדין ניתן רק ב-23.2.16, הרי שעברו כ-9 חודשים וזאת בניגוד להוראות סעיף 61(ג) לחוק המעצרים. משמע שהיה מקום לסיים את ההליך בגזר דין לאחר 6 חודשים "בלבד" והיות וגזר הדין ניתן לאחר 9 חודשים, אזי שעסקינן ב"מעצר בלתי חוקי למשך שלושה חודשים". טענה זו לא נוכל לקבל מחמת כמה טעמים.

טעם ראשון הוא שהמערער לא היה בגדר "עצור" כמשמעו בחוק אלא בגדר של מי ששוחרר לחלופת מעצר. מכאן שכל הטיעון הסומך על מצבו המשפטי כעצור, אינו מעוגן בהוראות החוק. כנגזר מכך להחלטה בעניין טחימר אין כל רלבנטיות לענייננו.

מעבר לאמור, ולהבדיל מהוראות החוק ומעניין טחימר, מדובר במקרה זה בחלופת מעצר אשר עיקר תקופתה היתה לאחר הכרעת דין ולא קודם להכרעת דין וגם בעניין זה יש לאבחן בין המצב המשפטי, זאת אם היה

המערער עצור וכאמור, הוא אינו בגדר של עצור אלא בגדר של מי ששחרר בערובה בתנאים הכוללים פיקוח אלקטרוני.

טעם נוסף הוא שאף אם ניתן היה לומר שתקופת המעצר בחלקה היתה "בלתי חוקית", וכאמור איננו סבורים כך, הרי שאין הדבר מחייב סטייה מגזר הדין של בית המשפט קמא, על נימוקיו.

יוער כי במהלך הדיון שהתקיים היום הועלו טענות נוספות שאינן קשורות במישרין להחלטה בענין טחימר, אלא שלטענות אלו קיימת כבר התייחסות כמפורט מעלה ובכל מקרה, לא מצאנו בהן, כמו גם בטענות שפורטו בהרחבה בשתי הודעות הערעור שהוגשו, עילה להתערב בגזר הדין.

20. סיכומי של דבר, מסקנתי היא, כי גזר דינו של בית משפט קמא בכל הנוגע לגזירת עונשו של המערער, הינו סביר ולא נפלה בו טעות, לא כל שכן, טעות קיצונית שמצדיקה התערבות. בהינתן מסקנתי זו וככל שתישמע דעתי, אציע לחברי לדחות את הערעור, באופן שגזר דינו של בית משפט קמא יותר בעינו ללא שינוי.

**בטינה טאובר,
שופטת**

השופט ר' שפירא, סגן נשיא [אב"ד]:

אני מסכים.

**רון שפירא, סגן נשיא
[אב"ד]**

השופטת ת' נאות פרי:

אני מסכימה.

תמר נאות פרי, שופטת

הוחלט פה אחד לדחות את הערעור כאמור בפסק דינה של השופטת טאובר.

המערער יתייצב לריצוי מאסרו בבית מעצר קישון ביום 26.6.15 עד השעה 9:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על המערער לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיון של שב"ס, טלפונים: 08-9787377, 08-9787336.

יוער כי עיכבנו את ביצוע המאסר כדי לאפשר למערער קיום הליך של מיון מוקדם. המשך עיכוב הביצוע יהיה באותם תנאים שנקבעו בעבר.

ניתן היום, כ"ה אייר תשע"ו, 02 יוני 2016, במעמד המערער ובאי כוח הצדדים.

תמר נאות פרי, שופטת

בטינה טאובר,
שופטת

רון שפירא, סגן נשיא
[אב"ד]